

Mijn oma

Ik had als kind twee oma's: gewone oma en toveroma.

Gewone oma was de moeder van mijn vader en toveroma de moeder van mijn moeder.

Toveroma woonde in Kockenge.

Als ik me pijn had gedaan toverde ze mijn tranen weg met kanten zakdoekjes die net zo roken als zij.

Als mijn moeder boos op me was omdat ik iets omver had gegooid of kapot laten vallen zei ze tegen haar: 'Weet je nog dat jij de handstand deed tegen het kastje waar die dure Chinese vaas op stond?'

En als mijn moeder dan nee zei, ging ze haar precies uitleggen wanneer dat was en hoe wild mijn moeder altijd deed vroeger en hoeveel die vaas wel niet gekost had en dat dat toen al – kun je nagaan! – veel en veel meer was dan die oude theepot van de Hema die net gesneuveld was.

Tot mijn moeder zei: 'Ja, ja, ik weet het al weer, laat maar.'

En dan hield ze op met mopperen, schoof de scherven in de afvalbak en ging een nieuwe theepot kopen.

Oma kon ook toveren met eten.

Ik lustte bijvoorbeeld geen havermoutpap, geen spruitjes, geen witlof, geen thee zonder suiker, geen erwtensoep en geen koekjes waar kokos doorheen zat.

Maar als ik bij oma logeerde, lustte ik al die dingen wel (behalve witlof, dat vond ik overal even vies).

Mijn moeder zei dat dat onzin was.

Als ik bij oma spruitjes at, kon ik ze thuis ook eten.

Maar oma's spruitjes smaken helemaal niet naar spruitjes.

'Natuurlijk niet,' zei mijn moeder. 'Als je spruitjes een uur laten koken smaken ze nergens meer naar.'

En oma's havermoutpap smaakte heerlijk, naar opgewarmde ijsjes zonder stokje.

'Kunst,' zei mijn moeder. 'Als je er maar genoeg suiker door doet, gaat zelfs vogelpoep naar ijs smaken.'

En oma's erwtensoep smaakte niet naar erwten, maar naar spek en worst en prei.

'Onzin,' zei mijn moeder. 'In soep uit een blik zit ook worst.'

En oma deed nooit kokos door haar zelfgebakken koekjes.

'Ik ook niet,' zei mijn moeder. Maar ze deed het wel en als ik dan vroeg of ze er kokos door had gedaan, zei ze nee, omdat ze dacht dat ik het toch niet proefde, maar ik proefde het heus wel.

Op een keer, toen oma oppaste, kwam Peter-Paul bij ons spelen.

Peter-Paul zat bij mij in de klas.

Hij woonde twee straten verderop, net voorbij het bruggetje en hij wilde altijd piraatje spelen.

Hij wilde zelfs piraat worden als hij groot was.

Ik denk dat dat door zijn pleister kwam.

Hij had een lui oog.

Daar moest elke ochtend een pleister voor en als hij dan ook nog een streepjes T-shirt aan had, leek hij net een piraat.

Die keerde wilde Peter-Paul voor het eerst geen piraatje spelen

'Waarom niet?' vroeg ik.

'Daarom niet,' zei Peter-Paul.

Ik wist wel hoe het kwam.

Het kwam door meester Dingemans.
Die had tegen hem gezegd dat dat niet kon, piraat worden.
En dat hij dat toch zelf ook wel begreep, hij was ten slotte al bijna acht en acht was echt te oud om nog in sprookjes te geloven.
Hij geloofde toch zeker ook niet meer in Sinterklaas?
Maar Peter-Paul geloofde wel in Sinterklaas.
Ik trouwens ook, vooral rond 5 december.
Meester Dingemans was best aardig en hij kon heel goed rekenen, maar hij had te weinig fantasie om een leuke meester te kunnen zijn.

‘Wat zullen we dan doen?’ vroeg ik.
Peter-Paul haalde zijn schouders op.
‘Vadertje en moedertje? Bruid en bruidegom? Prins en prinses?’
Peter-Paul vond er allemaal niks aan.
Hij ging op de bank zitten met een gezicht als een oorwurm.
Toen kwam oma binnen.
‘Is er iets?’ vroeg ze.
‘Peter-Paul wil piraat worden,’ zei ik. ‘Maar meester Dingemans zegt dat dat niet kan.’
‘Waarom niet?’ zei oma verbaasd. ‘Wat weet die meester Dinges daar nou van? Met een beetje fantasie kan alles, onthoud dat goed.’
‘Dat is het juist,’ zei ik. ‘Meester Dingemans heeft geen fantasie.’
‘Meester Dinges misschien niet,’ zei oma. ‘Maar Peter-Paul toch zeker wel? Eens kijken, wat heb je nodig om piraat te kunnen worden? Om te beginnen een andere naam. Peter-Paul is veel te lang. Hoe wil je heten als piraat?’
‘PéPé,’ zei Peter-Paul.
‘Heel goed,’ knikte oma. ‘En wat heb je nog meer nodig?’
‘Een schip,’ zei Peter-Paul.
‘Wat voor schip?’
‘Een piratenschip.’
‘Wat voor piratenschip?’
‘Een schip met zwarte zeilen en een gat in de reling.’
‘Zie je wel?’ zei oma. ‘Daar komt het schip al aan. Ik zie het voor me.’
‘Maar het moet een echt schip zijn,’ zei Peter-Paul. ‘Geen zogenaamd schip.’
‘Een echt piratenschip moet je eerst verzinnen,’ zei oma. ‘Heel precies, met alles erop en eraan. Je moet bedenken het eruit zien. Hoeveel zeilen het heeft en hoe oud het is en hoe groot. Wat er allemaal in het ruim staat en hoe het daar ruikt. Als je dat allemaal weet, geef je het schip een naam en iets wat een naam heeft, wordt vanzelf echt.’
‘Niet waar,’ zei Peter-Paul.
‘Wel waar,’ zei oma. ‘En als het niet lukt, dan help ik je wel.’
Ze boog zich voorover en fluisterde in Peter-Pauls oor: ‘Ik kan namelijk toveren.’
‘Echt niet,’ zei Peter-Paul.
‘Echt wel,’ zei oma. ‘Misschien nog niet goed genoeg voor een heel piratenschip, maar ik oefen elke dag. Dus tegen de tijd dat je groot bent lukt dat beslist. Weet je waar ik al heel goed mee kan toveren? Met thee.’
‘Zal wel,’ zei Peter-Paul met een schuine blik naar mij.
‘Echt waar,’ knikte ik.
Toen liep oma naar de keuken, zette water op en maakte toverthee voor ons.
Deze keer werd hij groen, maar van te voren wist je nooit welke kleur het werd. Het kon ook oranje zijn, of geel, of rood.

Vanaf die dag kwam Peter-Paul altijd bij me spelen als oma er was.
Eerst dronken we toverthee en daarna deden we piraatje en dan was Peter-Paul PÉPÉ.
We verzonnen van alles: een piratenschip, vier piraten, die allemaal Hens heetten (want dat was handig voor als de kapitein ze aan dek moest roepen), een kraaiennest met een papegaai erin, een leuke sloep en een schip dat we zouden gaan enteren. Maar geen naam, want het schip was nog niet af. Dat kwam pas veel later...